

Obálka knihy: Katy Sumire
Kuglerová
Korektury: Lenka Kohoutová
Sophie Martinová

Již vyšlo

Alia – Nový život

Alia – Bílý drak

Alia – Chrám moci

Lovec

Vysmátá mrtvola

Dranor – Dcery draka

1. kapitola

Nicole pomalu otevřela oči a rozhlédla se po svém pokoji. Z polospánku ji vytrhl až čas, který rozhodně neuvítala s nadšením. Opravdu neměla v úmyslu vstávat v 7:30, vždyť už měla být v té chvíli dávno ve škole! Rychle prolétla místností, která vypadala jako něco mezi prodejnou plyšáků a skleníkem, a snažila se najít jakékoliv oblečení. Prošla kolem regálů s kaktusy přímo k bílé skříni a našla, co hledala. Rychle nahlédla do zrcadla. No hrůza, ale teď to lepší už rozhodně nebude.

S touto myšlenkou vyšla ze dveří pokoje, přímo na chodbu. Ta ji dovedla až ke vchodovým dveřím. Ještě vrhla letmý pohled do kuchyně, kde její matka zjevně vedla nějaký pekelně důležitý telefonní hovor. Jen na ni mávla, aby oznámila odchod z domu. Rozběhla se po pečlivě udržovaném chodníku, co jí dech stačil. Po pár metrech však prudce zastavila. Přímo před ní byl park, který by jí notně zkrátil cestu. Jenže už ani zoufale zrudnutí důchodci nevkročili na tohle místo...
Důkazem tomu byly rozmlácené lavičky a zdivočelé

záhony, které spíše připomínaly amazonskou džungli. Nicole pokrčila rameny a vydala se po již dlouho neudržované cestičce. Doběhla až k něčemu, co by tu být rozhodně nemělo. Před jejíma očima se zrcadlila hladina rozlehlého jezera. Jenže v parku nikdy nebylo ani malinké jezírko, natož něco takového. Potom její pozornost upoutalo něčeho ještě podivnějšího. Na druhém konci vodní plochy se stavělo. Obrovské jeřáby elegantně manipulovaly s kamennými bloky. Nikdo tady ale nestavěl nové mrakodrapy. Spíše to celé připomínalo

podivný středověký hrad. Mezi tím vším se pohybovaly postavy, které jakoby vypadly z nějakého hororu. Tvorové se nejvíce podobali vlkům, ale zároveň připomínali i lidi. Kráčeli po zadních a místo předních tlap měli neobyčejně svalnaté ruce pokryté hustými chlupy. Několik z nich drželo i různé nástroje. Nicole si vzpomněla na všechny strašidelné historky, které se po městě vyprávěly. Celé Německo se tomuhle zatracenému místu vyhýbalo, ale ona sem zkrátka musela ve spěchu a bezhlavě vběhnout. Otočila se, aby se rozběhla

zpátky k silnici, jenže i za jejími zády již nebylo vše jako dřív. Vysoké stromy neukrývaly cestu, jen vyšlapanou stezku. Dívka udělala jen několik kroků, když se za ní ozvalo: "Ztratila jsi se?" Nicole sebou prudce trhla a okamžitě za ní zazněl smích. Otočila se a uviděla vysokou ženu s modrými vlasy v černých kožených šatech. Nicole se rychle uklidnila. Žena sice měla nepřirozeně tmavé oči, ale ničím nepřipomínala netvory z druhé strany jezera. "Procházela jsem parkem a nějak dobloudila až sem." Pokrčila omluvně rameny a

pokusila se o nevinný výraz. Tahle žena by jí určitě mohla pomoci ven. Možná se taky ztratila. Společně by mohly najít cestu. Neznámá roztáhla ústa v úsměvu, který odhalil něco, z čeho se Nicole udělalo špatně. Měla dlouhé a nebezpečně špičaté zuby. Místo zavrčení ale promluvila: "Já se jmenuji Luciana. A blízko tohoto místa není žádný park. Mohla bys začít mluvit pravdu a pomůžu ti ven, ale klidně si dál lži a já zavolám strážce. Opravdu nemám čas a ani chuť na nějaké dlouhé přesvědčování." Nicole bojovala s vlastním strachem.

Nakonec se ale rozhodla ignorovat vzhled ženy a začala mluvit:

"Možná jsem zabloudila, jenže já opravdu šla parkem.

Nechtěla jsem se dostat na tohle místo. Běžela jsem do školy a skončila tady."

Luciana v té chvíli vypadala ještě nebezpečněji.

"Není tady žádný park, ani škola. Vidím ale, že umíráš strachy. Drž se hned za mnou a nemluv." S tím prudce vyrazila mezi stromy a Nicole rychle klusala za ní. Ani jedna z nich si nevšimla bílé sovy, která celou rozmluvu pozorovala.

**

"Co se v tom městě stalo? Co tam bylo za tvory?" zeptala se rychle Nicole a dál klusala za svou průvodkyní. Luciana několik vteřin neřekla ani slovo, až si dívka myslela, že ani neodpoví. Nakonec ale vydechla a smířila se s nevyhnutelným, se zvědavostí mladší dívky. "To město se jmenuje Lycanopolis a patří vlkodlakům. Žily tam i jiné bytosti, ale rozutekly se, když jsme zabili jejich vůdce."
"To si děláte srandu? Nic jako vlkodlaci neexistuje." Luciana se prudce zastavila a otočila se k ní čelem. Nicole ze

vzdálenosti několika centimetrů viděla žluté oči a spoustu špičatých zubů, které by v lidských ústech neměly být. Ženina tvář se i podivně protáhla a oloupila ji tak o část krásy. Nicole udělala dva kroky dozadu, aby byla dál od toho zjevení. To už se však Lucianin obličej vracel ke své dřívější podobě. Potom se vydaly znovu na cestu, tentokrát už bez zbytečných otázek.

**

Cesta už trvala bezmála hodinu, když se náhle Luciana zastavila a Nicole do ní s klením narazila. "Někdo tady je?" zeptala se okamžitě.

Luciana přikývla a ukázala dopředu. Za pár vteřin už obě jasně slyšely, jak si něco razí cestu křovinami a blíží se přímo k nim. Jednalo se buď o něco hodně velkého, nebo toho bylo víc. Zanedlouho slyšely i chroptění. Rozhodně se nejednalo o jednoho tvora a také to určitě nebyl člověk. Luciana popadla Nicole za ruku a táhla ji co nejdál od jejich pronásledovatelů. Ti náhle zrychlili a zlověstné zvuky se blížily za jejich záda. Brzy za sebou viděly smečku tvorů připomínající lidi, až na hnědou kůži a s rukama vyzírajícíma spíše jako kmeny stromů.

"Co je tohle za příšery?"

vykřikla Nicole.

"Kullové," zazněla stručná odpověď.

"To jste mi toho teda řekla."

Luciana si odfrkla. "Jde o křížence trollů a lidí. Stačí ti tohle vysvětlení?"

Nicole se ale své studnice informací nevzdala tak snadno.

"Trollů? Těch co v pohádkách žijí pod mostem a požírají děti?"

Luciana se zasmála. "Připadá ti snad, že jsme v pohádce?"

"To je nemůžeš nějak zabít?"

Luciana místo odpovědi vytáhla ze záhybu šatů pistoli a vystřelila proti jejich

nepřátelům. Zasáhla jednoho kulla přímo doprostřed čela, ale tvor nedal nijak najevo, že by mu takový detail vadil. "Aha..." vyhrkla vyděšeně Nicole a potom se už obě rozběhly co nejdál od podivných netvorů. Klusem se prodíraly lesem a zakopávaly o větve. Kullové si mohutnými těly razili cestu a zanechávali za sebou pás, který spíše připomínal stopu po buldozeru. Obě dívky už pomalu ztrácely síly, když se dostaly až k okraji nějaké vesnice. Ani jedna sice netušila, kde vlastně jsou, jenže řešit něco tak malicherného nepřípadalo v té

chvíli v úvahu. Přímo před nimi stál kostel a vítal je s otevřeným vchodem. Luciana rychle skočila dovnitř a vtáhla s sebou i Nicole. Potom rychle přibouchla vrata a sedla si na podlahu.

Za několik minut zazněl křik lidí i vzteklý řev kullů. "Musíme jim pomoci!" vyštěkla Nicole. Hlas se jí třásl, stejně jako ruce. Její spoléčnice ničím nedala najevo, že by hodlala útočiště opustit. Dokonce se ani nenamáhalo nějak na slova mladší dívky reagovat. Ožila až ve chvíli, kdy do vrat někdo zabušil. Luciana si nejdříve připravila pistoli, potom ji ale

opět skryla a pozvedla pravou ruku. Dlaň jí ozářila ohnivá koule.

"Co si myslíte, že tady děláte?" ozvalo se za nimi. Obě se otočily a spatřily staršího muže v černém oděvu, který nepochybně patřil ke správčům kostela. Luciana ho ignorovala a dál se připravoval na boj. Vrata se dala do pohybu a za nimi je čekalo velké překvapení.

**

Matt stál ve vchodu do kostela a s pobaveným úsměvem si prohlížel obě ženy. Potom mávl rukou na pozdrav a vešel. Za ním se do sálu vřítily i Anna.

Oba na sobě měli černé oděvy, které spíše připomínaly vojenskou výstroj. Mattovy černé, krátké vlasy se k tomu hodily. Rozhodně více než růžová hříva, kterou se pyšnila Anna.

"Máš novou kamarádku?" zeptal se Matt Luciany a kývl směrem k Nicole. Čarodějka mu v několika větách vysvětlila, co se stalo a jak utekly před tlupou kullů. Lovec jen kýval a čekal, až domluví. "Utekli jsme z Lycanopolis, abychom dál bojovaly, ne se ukrývaly," vysvětlil.

Luciana se zamračila "Kullové se nedají tak lehce zabít."

"Co je zkusit zničit kouzly, místo toho, abys nechala vyvraždit celou vesnici?" zeptala se kousavě Anna. Luciana se ale jejím tónem nenechala rozhodit: "Pořád je pro mě důležitější můj život než pár stovek vesničanů. Lidé si aspoň všimli, že se něco děje." Matt se nadechl, aby jí odpověděl, ale nakonec si to rozmyslel. Místo toho vstal a zavelel k odchodu. Nicole stále nechápala, co se děje, takže jen vyšla za nimi.

"Co jste dělali v mém kostele?!" ozvalo se našťvaně za nimi. Ven vyběhl i neznámý muž.

"Modlili se za světový mír!"

vyštěkla rychle Luciana.

"Jak jsi se vlastně dostala k té dívce?" zeptal se rychle Matt a stoupl si před muže, aby jej Luciana nemohla zabít.

"Nějakou nehodou se dostala těsně před Lycanopolis, buď jí někdo přenesl, nebo to zvládla sama. Jenže ona o ničem neví," zavrčela Luciana.

"V té dívce je ďábel!" zavřeštěl kazatel a začal před sebou mávat křížem.

Luciana obešla Matta a křikla:

"Schovej ten kříž, nebo ti poradím, kam si ho můžeš strčit a do kapsy to nebude!"

Kazatel ztichl a zmizel v menších dveřích, kterých si do teď nikdo ze zúčastněných ani nevšiml. Luciana kývla na znamení triumfu a otočila se zpět ke svým společníkům. "Co tedy uděláme s těmi venku?" Matt došel ke dveřím a opatrně vyhlédl ven. "Myslím, že už utekli. Museli být zmatení, když viděli to všechno kolem." "Odkud je vlastně Fenris přivlekl?" zeptala se Anna. "Myslím, že otevřel více míst." vysvětlila Luciana a jako první vyšla ven. "K něčemu to ale bylo dobré? Lidé se dozvěděli, že se něco

děje," dodal Matt a vydal se zpět k lesu.

"Co bude se mnou?" zeptala se po dlouhém váhání Nicole a poprvé v jejím hlase zazněl podtón zoufalství. Matt se usmál: „Snad si nemyslíš, že tě tady necháme?“

„No, vůbec se neznáme,“ podotkla Nicole opatrně. Matt se jí sice líbil, ale cítila z něj i něco nebezpečného.

„Dostaneme tě zpět domů,“ řekla Luciana

Matt chtěl říct ještě něco, když se za nimi ozvalo zavrčení.

Všichni se otočili a pohlédli na tvora, připomínajícího psa, ale opravdu jen vzdáleně. Zvíře

kráčelo po čtyřech nohách, ale nemělo na těle ani chloupek, spíše vypadalo jako by jej někdo stáhl z kůže.

„Kde se to tady sakra vzalo?“
zašeptala Nicole

Tvor otevřel mohutnou tlamu a ukázal řadu nebezpečných zubů. Náhle něco zasvištělo vzduchem a netvor padl na zem, s krkem probodnutým oštěpem.

Ze skrytu stromů vystoupila vysoká žena, bledá kůže byla pokrytá tetováním a zelenými listy. Neznámá se po nich podívala očima, které připomínaly vlka.

„Nicole si odvedu s sebou,“
řekla jemným hlasem.

„No prr, zpomal princezno,“ řekl
Matt a postavil se před dívku.

„Jsem její babička,“ prohlásila
bojovnice, které vypadala
maximálně na dvacet pět let.

„To by mohl říct každý,“

odpověděla okamžitě Anna.

Náhle ale všechny zaskočila

Luciana: „Je to dryáda a určitě
mluví pravdu.“

„To ti řekl kdo?“ zeptal se Matt

Luciana se usmála: „Ta holka

se sem dostala portálem mezi

stromy. Dryáda je stvořením

lesa a od toho se odvíjejí i její

schopnosti.“

Matt tedy přikývl.

„Raději bych šla s vámi,“
zašeptala Nicole.

„Nevidíme se naposledy,“ řekl jí
Matt.

Nicole přistoupila k bojovnici, i
když slovům lovce nevěřila,
určitě na ni zapomene. Vyšla s
ní mezi stromy. Náhle je ale
ještě dohnal Matt a dal jí do
ruky vizitku. Dívka na ni
radostně pohlédla, bylo na ní
telefonní číslo a pár slov:
„Uvidíme se brzy“.

2. kapitola

Amanda stála ve dveřích nahrávacího studia a fascinovaně hleděla na něco, co jí připomínalo palubní desku stíhačky. Áres jí sice vysvětlil, že jde o profesionální přístroje určené k nahrávání, ale ona se stejně svého pocitu nemohla vzdát. Všechno okolo se jí líbilo. Stále nevěřila tomu, že jde s vlkodlakem nahrávat svou první písničku. S tímto snem se rozloučila, když začala lovit ostatní upíry. Nyní přišel čas, aby se k minulosti a všem nevyplněným přáním zase vrátila. Áres ji něžně vzal za ramena a postrčil ji, aby se

sám dostal do místnosti. Svlékl si koženou bundu a hodil ji přes starou židli. Potom si s úsměvem sedl a čekal, až se jeho svěřenkyně dostane zpět do reality. Amandin úsměv náhle zmizel: "Pořád jsi mi ještě neřekl, co z toho budeš mít ty."

Vlkodlak stále vypadal spokojeně a klidně, nebyla na něm vidět ani špetka napětí: "Už tě tedy mohu požádat o pomoc?"

Amanda okamžitě přikývla a sedla si vedle něj.

Áres si upravil výšku židle a začal mluvit: "Když bohové stvořili upíry a vlkodlaky, dali

jim jisté věci, které je spojovali.

Aby vše nebylo jen tak

jednoduché, přidali i pár

rozdílů. Jistý muž, nějaký

doktor, mi vysvětlil, že může

dojít ke zrození hybrida."

Dívka nechápavě ucukla:

"Takže se vlkodlaci a upíři

můžou křížit, jasně. Jenže co z

toho souvisí s námi dvěma?"

Hned jak svá slova dořekla, v

ní vzklíčilo jisté drobné

podezření, ale ve vteřině jej

odsunula stranou.

"Tím klíčem k vytvoření hybrida

jsi ty. Pocházíš z rodu Mullerů,

staré šlechtické rodiny. Vaše

krev má jednu velice zajímavou

schopnost, spojuje vlkodlaky a upíry."

"Jak je to možné?" Zeptala se dívka.

Áres se zamyslel a pronesl tiše: "Když bohové tvořili upíry a vlkodlaky, vzali si na to tři sourozence. Z prvního vznikl upír, z druhého vlkodlak a jen třetí zůstal člověkem. Tvoji předkové pocházejí z třetího sourozence. I tak mají v krvi dávné příbuzenství s upíry i vlkodlaky."

"Mám ti tedy porodit hybrida?" zeptala se Amanda bez obalu. Nemělo cenu, aby okolo toho tak tancovali. Áres se jí líbil,

takže něco takového by rozhodně nebyl problém.

Vlkodlak se rozesmál: "Ty jsi opravdu zlobivá holka. Ano, přesně to jsem měl na mysli." "Teď a tady ve studiu nejsme kvůli tomuhle. Mohli bychom tedy přejít k hudbě," navrhla nevinně.

Áres přikývl a s úsměvem jí otevřel dveře do místnůstky, kde již čekal mikrofon a piano. Amanda si sedla na černou stoličku a začala hrát lehké stupnice a kadence, aby se rozcvičila. Později přidala i svůj hlas, který netvořil slova, ale připojil se k pianu jen jako souhra tonů. Po pár minutách

skončila a otočila se k muži.
Ten na ni hleděl přes
prosklenou stěnu. Ukázal
posunkem ke stropu, kde zářil
rudý nápis. Amanda zaklela a
rozesmála se. Áres její cvičení
nahrával.

"Možná to někam použijeme,
nikdy nevíš, co publikum
nadchne." Zazněl jeho
pobavený hlas ve vysvětlení.

**

Sandala ťala mečem a
démonický protivník se sesul k
zemi. Její bělostná křídla
potřísnila tmavě rudá krev.
Bojištěm zazněl její bojový
výkřik a planoucí meč usekl
hlavu dalšímu rohatému

soupeři. Brána, kterou otevřel Fenris, ale byla stále otevřená a stále páchala zlo. Energie magického průchodu lákala na Zem bytosti, naležící do úplně jiných končin. Sandala pohlédla na svého vůdce. Metatron se oháněl obřím mečem a zabíjel desítky nepřátel, během několika vteřin- Sandala pomyslela na lidi, co netušili nic o nebezpečí, co se na ně brzy požene. Serafové sice vyhrávali jednu bitvu za druhou, ale nedařilo se jim vchod uzavřít. Náhle bojištěm otřásl výbuch. Andělé pohlédli k bráně. Démoni, upíři, vlkodlaci a další bestie dostali

novou posilu. Magickou energií procházelo mohutné, chlupaté tělo. Šeredná hlava s dlouhými kly se otočila k bojovníkům světla.

„To je Mahut!“ zakřičel

Metatron

Sandala pozvedla meč a její tělo bylo stržené dalším výbuchem.

**

Sandala otevřela oči a bolestně zaúpěla. Celé její tělo zachvátila bolest. Pomalu vstala a snažila se vzlétnout, ale její křídla byla polámaná. Pomalu vstala a rozhlédla se.

Blízko ní byla vesnice a kostel. Bestie musely sice projít i tudy, ale trosky již odklízeli lidé a jejich směšné stroje. Sandala pohlédla ke kostelu. Lidé si sice její svět, pro potřeby náboženství, značně upravili, ale i tak by tam měla najít bezpečné útočiště. Pevně lidem věřila a zemřela, aby je uchránila. Sandala došla ke dveřím a zaklepala. Otevřel jí postarší muž, kterému ubývaly vlasy a přibývala kila. Zůstal na ní šokovaně hledět a ve chvíli, kdy se už bála, že mu vypadnou oči, ustoupil a nechal ji vejít.

„Nejdříve tudy prochází
zplozenci pekel a teď anděl?
Co se to děje s naším
světem?“

Sandala se usmála: „Démoni i
andělé s vámi byli neustále, ale
až teď je vidíte“

„Nejste tedy podvodnice?“
vyštěkl muž.

Sandala roztáhla křídla, i když
jejím tělem opět projela bolest.
Muž jí poté pomohl na židli a
začal jí sundávat poničenou
zbroj. Za pár minut stála před
mužem nahá. Neviděla na tom
ale nic špatného, dokud
nespatřila jeho tvář.

Dobromyslný úsměv zmizel a
nahradil ho chtíč. Sandala si

obvazy zakryla ňadra a rozkrok, aby se chovala slušně. Nechtěla svého zachránce urazit.

„Mohla bych se někde tady vyspat? Potřebuji nabrat novou sílu, abych odletěla za svými.“

Muž se okamžitě zase usmál a ukázal jí svoji ložnici.

Sandala si lehla a během několika vteřin usnula.

Venku vládla hluboká noc, když jí něco těžkého dopadlo na záda a probudilo ji to. Chtěla se s leknutím zvednout, ale její ruce i nohy byly připoutané k posteli.

„Ted neutečeš!“ vykřikl její
zachránce. V jeho hlase ale
náhle zazněla krutost.

„Co to děláte?“ vykřikla
překvapeně.

„Zařizuji si lepší život.“

3. kapitola

Zář měsíce jen matně
osvětlovala zapadlé ulice
Paříže. Drobná žena však i tak
zatáhla těžké černé závěsy,
aby úplně zatemnila místnost,
ve které se nacházela. Pomalu
prošla velkým sálem a snažila
se, aby ji bylo co nejméně
vidět. Ve svých
poloprůhledných šatech sice
vypadala nevinně, ale to, co
chtěla udělat, už tak nevinné
nebylo. Usmála se a v tu
kratičkou chvíli vypadala spíše
jako divoká šelma. Tím
úsměvem totiž odhalila dlouhé
tesáky, které by se více hodily
k vlku nebo lvu.

V místnosti byla téměř úplná tma, ale ona i tak viděla vše okolo sebe. Její oči znalecky prolétly po starobylych rakvích. Jediným letmým pohybem si upravila dlouhé černé vlasy a zvučným hlasem pronesla: „Vstávejte děti mé! Připojte se ke mně!"

Všechny rakve se otevřely přesně ve stejném okamžiku. Upíři se probouzeli pomalu. Opravdu to byly "děti", jen čerstvě vytvoření nemrtví. Upírka kolem nich prošla a vešla do menšího pokoje, ve kterém seděl jen jediný upír. Muž působil unaveně, ale okamžitě na nově přichozí

obrátil pohled svých tmavých
očí.

„Synu, tvůj otec by na tebe byl
hrdý. Teď musíme vyrazit.

Ještě další upíři čekají, až je
probudím a až se budou moci
připojit ke své královně.”

Upírka pomalu prošla okolo
dřevěného křesla, ale na upíra
již nepohlédla. Zajímala ji jen
mapa lidského světa úhledně
vystavená pod skleněnou
deskou pracovního stolu.

Téměř polovina měst byla
zničena. Démoni dokonce
zničili i dvě sídla dětí noci.

Všechno přišlo až příliš rychle.
Někdo otevřel brány do jiných
dimenzí a spojil tím dávno

zapomenutý a samostatně existující svět se světem lidí. V Číně se opět objevili velcí draci a zničili ta největší města a tak celé velké oblasti vrátili zpět do středověku. Dokonce se ukázali i krampusové a kitsune. V Itálii se objevili jezerní a mořští lidé. Upíři měli štěstí. V USA byli v bezpečí, alespoň prozatím. Celé věky žili tajně, ale teď přišel čas, kdy se museli ukázat světu, pokud v něm chtěli setrvat. Proto bylo potřeba, aby rychle všechny zbylé probudili a dobyli si své vlastní území. Královna se opět otočila ke svému synovi.

„Tvůj otec, Vlad III, by to měl vidět. Pořád nechápu, jak se jim mohlo podařit ho zabít.“ Její syn jen smutně povzdychl. Jeho otce zabili už před desítkami let a spálením jeho těla jej i navždy zničili. Usmál se konejšivě na matku a ukázal na velkou rakev, která byla zdobena zlatem. Její obyvatelka se zatím neprobouzela, s tím ale nikdo ani nepočítal. Ji přivedl do spánku jeden z čarodějů a jen velmi mocná síla by ji mohla vrátit zpět. Zatím se to nikomu nepodařilo. Nyní se ale zem měla otřásat válkou a na jejím

konci nastat nový věk. Naděje
byly čím dál vyšší.

Obyvatelé domu se tiše ale
rychle sešli ve vstupní hale.

Všichni potom společně vyšli
do noci, aby se pustili do lovu.

**

Sandala už dva dny ležela na
posteli a snažila se dovolat
pomoci svých sester a bratrů.

Jak to, že její hlas neslyšeli?

Proč jí náhle odmítali pomoci?

Stále doufala v jejich pomoc a
nadávala si za svou naivitu.

Svěřila se člověku a teď za to
měla dostat trest. Jak vlastně

mohla takovým tvorům někdy
věřit a pomáhat jim? Náhle ji z

přemýšlení vytrhl příchod jejího věznitele. Muž držel v ruce srp a blížil se k ní se zlomyslným šklebem na odulé tváři.

„Tak co, můj andílku?“ zeptal se jí posměšně

„Andílek se dostane z pout a stáhne tě z kůže, potom odletí se smíchem zpátky domů,“ pronesla okamžitě.

„Tak z pout se nedostaneš a s tvým pokusem o odlet jdu něco hned udělat.“ Náhle se ztratil z jejího zorného pole a dopadl jí na záda. Sandala zaškubala pouty na rukou, ale ta držela až moc dobře. Muž se zasmál a jejím tělem projela prudká bolest.

„Odřežu ti křídla a potom si zkus letět,“ zavrčel vztekle a dál pokračoval ve své práci. Sandala se zkroutila bolestí, kterou musela vykřičet. Cítila, jak jí muž zlámal křídla a potom jejich kusy házel po podlaze. Všude byla krev a bílé peří. Sandala nevěděla, jestli to trvalo pár minut nebo celé roky, ale když muž skončil, zůstala jen ochable ležet na špinavé posteli.

„Tak se podívej, ty mrcho,“ zavrčel a ukázal jí hromadu peří a krve. „Teď mi zkus odletět.“

S tím za sebou práskl dveřmi a zmizel.

Sandale stékaly po tváři slzy.
Musela ze sebe nějak dostat
bolest, kterou cítila.

4. kapitola

Anna, Matt a Luciana
procházeli opatrně ulicí.
Nedaleko byl slyšet výkřik, ale
ani jeden z nich nedokázal
určit, odkud mohl přijít.

Nevěřovali mu žádnou větší
pozornost. Za nedlouho se
ozvalo:

„Ahoj, ty moje vysmátá mrtvolo.
Slyšeli jste to?“

Anna celá zrudla a snažila se
ignorovat oslovení, které se pro
ni poslední dobou uchytilo.

Ignorovat něco tak do očí
bijícího by ale šlo těžko i bez
pobaveného uculování se,
které předváděla Luciana.

Nakonec svou snahu Anna

vzdala a otočila se ke své
společnici. Starší čarodějka na
sobě měla krátké černé kožené
šaty. Sice se na boj v ulicích
vůbec nehodily, ale pro Anninu
odpověď byly ideální.

„Mohla by ses místo toho
úsměvu převléknout, jinak
způsobíš zase nějakou
autonehodu. Pamatuješ ještě
na toho motorkáře, který ti
koukal na zadek tak urputně,
až přehlédl zed’?“

Rýpla si, ale Luciana se smála
ještě více.

„Jsem ráda že jsem ho
nemusela seškrabovat z těch
cihel.“

Anna se chystala rychle odpovědět, když se za jejími zády ozvalo:

„Mohly byste si pro změnu všímat i svého okolí. Už jsme v mezičase s Lucasem zjistili, kdo to křičel.“

Obě ženy se připojily k Mattovi a mladšímu chlapci. Byl již nějaký čas lehce zakoukaný do Anny. Přesně od chvíle, kdy ho přišla varovat do márnice, kde pracoval. Tam také vznikla přezdívka "veselá mrtvola". Lucas to zjevně považoval za milé oslovení, a proto jej používal v každé možné a někdy i nemožné situaci. Anna si nervózně upravila tmavě

modré vlasy a pohlédla na mrtvolu na zemi. Mrtvola měla zničený obličej, a tak se toho nedalo moc poznat. Někdo z ní vytrhal kusy masa. Všude bylo plno krve. Několik vteřin všichni mlčeli, než Matt potichu řekl: „Tady nejsme nic platní, jdeme domů.“

Všichni čtyři procházeli tichými ulicemi a blížili se k rozlehlému panskému sídlu. Matt patřil ke starobylému a hlavně i bohatému rodu, takže disponoval penězi a domy, které mohly posloužit jako úkryty. Společně prošli branou, která spíše připomínala vstup do nějaké pevnosti. Rozlehlá

předsíň, plná obrazů, je potom dostala užší chodbou až do obývacího pokoje. Všude bylo až moc uměleckých děl, jako by nešlo jen o jeden z domů, ale o zámek šlechtického rodu. Anna si sedla do tmavého a velmi pohodlného křesla a vzala noviny. Prolétla titulky o slavných herečkách, které se rozcházely se stejně slavnými manželi a dostala se tak až k opravdu zajímavým zprávám. „Dalších sto mrtvých v Číně,“ pronesla hlasitě a několik vteřin čekala na reakci. Odpovědí jí bylo jen naprosté ticho, tak pokračovala.

„Itálie je plná krys a nějakých modrých tvorů humanoidního typu.“

Opět přestala číst, ale nikdo si jí nevšímal, takže pokračovala dál.

„Nejhorší pohromou je ale ubývající množství zásob.“

Položila noviny na zem a pohládila své rostoucí břicho. Těhotenství s démonem mělo několik nevýhod. Nikdo vlastně nevěděl datum porodu a ani co se vlastně narodí... Kolik ta věc bude mít nohou a rukou? Luciana ale měla aspoň nejasnou představu a také věděla, že se něco musí rychle udělat. Až do dneška neměli

čas, aby se poradili co dál.
Luciana tedy vyslovila jedinou věc, kterou se bála říct.

„Té věci v tobě se musíme rychle zbavit.“

Anna jen zalapala po dechu a zakroutila hlavou. Nestačila však nic říct, protože Luciana hned pokračovala dál.

„To dítě má pro démona nějakou výhodu. Nevíme sice jakou, ale démoni málokdy jednají z lásky.“

Anna opět zakroutila hlavou a už se jí povedlo dostat se ke slovu.

„Samael mě vyučoval magii. Musí už být v tomto světě.“

Luciana si opět vzala slovo.

„Samozřejmě, že nemusí, mluvíme o jednom z nejstarších démonů. Jeho moc sem v omezené míře pronikne, ale příliš tady toho nesvede.“

Matt udeřil do stolu.

„Musíme najít mou dceru, to je nejdůležitější! Potom se můžeme zbavit nějakého dítěte, které se ještě ani nenarodilo.“

Anna ztratila trpělivost a zaječela na Lucianu.

„Ty nejsi máma, nemáš dítě! Vůbec nevíš, co po mně chceš!“

Lucianě náhle přes tvář přešel stín. Najednou vypadala zlověstně, ale zároveň i staře a

zničeně. Ignorovala Matta a dál mluvila k mladé dívce.

„Měla jsem děti, na rozdíl od tebe. Ty nemáš vůbec nic než pořádný problém. Nemluv do věcí, kterým vůbec nerozumíš.“

Její hlas zněl tak chladně, že se Anna uklidnila.

Matt po ní vrhl pohled, který by byl schopný založit požár.

Podíval se na obě ženy a odešel z místnosti. Pomalu prošel chodbou a zastavil se u sbalených věcí, které měli odložené na velké hromadě uprostřed chodby. Opatrně sáhl do jednoho kufru a vyndal malou plechovou krabičku. Odešel do jiného z pokojů a

sedl si na bíle povlečenou postel. Vyndal z krabičky fotky a podíval se na ně. Jediné co mu zbylo po jeho dceři. Nevěřil, že by ji našel v pořádku a ani tomu, že by ji našel živou. Pomalu ztrácel naději na radostný život, o který se snažily Luciana s Annou. Opět vrátil fotky na místo a podíval se na svoje zbraně. Musí vše dotáhnout do konce, až potom se uvidí.

Vracel se zpátky do místnosti, když se ozvalo zaklepání. Všichni se lekli a otočili se ke dveřím. Matt došel až k nim a otevřel. Do chodby hned vpadl Adam a za sebou táhl igelitový

pytel. Ten nechal před majitelem domu a sám se těžce usadil na botník, který pod jeho tíhou zákeřně zavrzal. Matt nahlédl do pytle a našel v něm zvláštního tvora. Po všech stránkách připomínal vlkodlaka, jen to byl holý a značně vyzáblejší, než by jakýkoliv vlkodlak mohl být. "Zdravím. Kde jsi tu příšerku našel?"

Adam se na něj unaveně podíval.

"Skončilo mi to pod koly, když jsem sem jel autem. Ale už před tím to vypadalo na umření."

Matt se znovu podíval do pytle a se sklopenou hlavou a zamyšleným výrazem pravil: "Vypadá skoro jako vlkodlak." Adam se ušklíbl a již trochu energičtěji odpověděl: "Jen skoro, šéfe, to je přesně ono." Luciana prošla chodbou, aby se i ona mohla podívat na Adamův úlovek.

"Můj bývalý manžel stál u zrodu různých příšer, třeba je to zkrátka něco úplně nového." Matt zakroutil hlavou. "Proč to tedy vypadá, jako by to někdo mučil?"

Annu ale zajímalo něco úplně jiného.

"Ty jsi byla vdaná?" zeptala se překvapeně, avšak s hořkým podtónem, který se marně pokusila skrýt.

Luciana nohou šťouchala do podivné příšery na podlaze a pár vteřin to vypadalo, že vůbec Anninu otázku nezodpoví. Nakonec ze sebe dostala jen strohé: "Byla." Dál se již mlčky věnovala pátrání. Adam měl ještě jednu novinku, o kterou se musel s ostatními podělit: "New York hlásí několik útoků upírů. Možná bychom to tam spolu mohli jít obhlédnout." Matt se usmál. "Tak vyrážíme!" Zavelel, aby trochu odlehčil narůstající napětí v místnosti.

"Možná něco zjistíme o mé dceři," dodal. Luciana s Annou si za jeho zády vyměnily na oko nicneříkající pohled, ale na jeho poznámku o dceři nijak nereagovaly. Na další dohadování již neměly čas.

5. kapitola

Matt stál na malém letišti a sledoval drobné letadlo před sebou. Sice se nejednalo o nic úplně nového, ale jeho rodina měla stroj vždy připravený - zkrátka pro všechny případy. Matt se s ním také musel naučit létat, i když pilotování nenáviděl. Kolem něj prošla Luciana, tentokrát již díky hnědé kožené bundě a bílým kalhotám vypadala celkem normálně. Anna šla hned za ní, její oblečení bylo stejné jako oděv její společnice. Matt vrhl poslední pohled na křídla letadla a nastoupil. Rychlejší možnost neměli. Letadlo se

pak bez dalšího zdržování líně odlepilo od země a letělo přímo vstříc jejich společnému cíli.

**

Anna seděla na jednom ze sedadel a snažila se přemoci nudu, která na ni s každou další minutou letu dopadala. Zatím jen sváděla neúspěšný souboj s hodinami. Připadalo jí, že čím častěji je sleduje, tím pomaleji se jejich ručičky pohybují. Její mozek začínal chvilkami vypovídat službu a ona se začala ztrácet ve vlastní fantazii. Z apatie ji vytrhla až silná rána do boku letadla, doprovázená hlasitou ozvěnou. Značně se strojem zatřásla a

stočila jej na levou stranu.
Dívka se postavila a snažila se udržet rovnováhu, i když si připadala jak sjetý serfař. Anna okamžitě vyhlédla z malého okénka. Kolem křídla se motalo šupinaté stvoření, které jen vzdáleně připomínalo ptáka. I přesto, že ji oslňovalo slunce, viděla obrysy jeho obrovského těla zřetelně. Již sahala po kusu papíru a propisce, aby si mohla zapsat své myšlenky, když v tom tvor triumfálně zavřískl. Příští náraz již roztrhl trup letadla a to se začalo neprodleně řídit k zemi.

**

Matt se snažil srovnat kurz, ovšem nemohl udělat nic, co by stroji v nebezpečném poklesu zabránilo. Stromy, které se původně houपालy ve větru hluboko pod nimi, se rychle přibližovaly. Matt zanádal. Jen o několik vteřin později již kov narazil do větvoví a on ztratil vědomí.

**

Sandala otevřela oči a probudila se do dalšího dne plného bolesti a zoufalství. Sedla si na tvrdou lavici a pravou rukou nahmatala zbytky jejích křídel. Rány se zanítily a

natekly, ale toho se nebála.
Stále měla velmi dobré
regenerační schopnosti.
Soustředila se a snažila se
najít své bratry a sestry. Určitě
pro ni brzy přiletí. Metatron jí
bude moci vyléčit a křídla jí
znovu narostou. Z rozjímání jí
vyrušil zvuk odemykajících se
dveří. Do místnosti vešel její
věznil, v jedné ruce držel
nenáviděný srp.
„Křídla už jsi mi vzal,“ zahučela
okamžitě.
Mužovu tvář zbrázdil
nebezpečný úsměv. „Ještě
jsem ti ale neukázal, proč tě tu
mám.“ Sandala už nevydala
ani hlásku. Její nejhorší obavy

se vyplnily, když jí dosedl na záda a lehl si na ní. Cítila jeho páchnoucí dech i pot z jeho rukou.

„To nemůžeš!“ zašeptala vylekaně.

Muž se rozesmál: „Proč bych neměl pokračovat?“

Sandala zalapala po dechu.

„Jsem jednou z andělů, tohle by byl hřích, z kterého se nevykoupíš.“

„Proč bych měl myslet na budoucnost, když to nejlepší mám teď?“ zašeptal muž a z jeho hlasu zaznívalo bezcitné pobavení. Sandala cítila jeho přirození, když se jí dostalo do těla. Potom vše splynulo v

bolest a ponížení. Chtělo se jí zvracet, ale nic ze sebe nedostala. Místo toho jen lapala po dechu a brečela. Po době, která připomínala věčnost, ji muž nechal a odešel se smíchem ven. Sandala se třásla a trvalo dlouho, než se zklidnila natolik, aby došla ke dveřím. Vzala za kliku, spíše ze zmatenosti, a překvapeně zůstala stát, když se dveře otevřely a ona mohla vyjít na chodbu. Pohlédla pod tmavé klenby a čekala na svého věznitele. Po pár vteřinách ale vyšla a vydala se na cestu k bráně. Nahá prošla budovou, ale někde udělala chybu a

špatně odbočila. Dostala se totiž pouze k vnitřnímu dvoru. Pohlédla k nebi a pohlédla na něco, na co čekala od začátku svého zajetí. Po nebi letěla mužská okřídlená postava. Zamávala na svého zachránce a s radostí hleděla na to, jak bojovník ve zbroji přistál jen několik centimetrů před ní. Metatron ji pohladil po tváři, ale potom jeho úsměv zakryl smutek.

„Zdravím, můj veliteli, můžeme odletět? Můj věznitel se brzy vrátí,“ řekla rychle a rozesmála by se radostí, kdyby si náhle nevšimla jeho výrazu. Metatron zakroutil hlavou: „Dlouho jsme

bojovali s démony a já přiletěl pozdě, už nemůžeš odletět se mnou.“

Sandala nemohla uvěřit jeho slovům. „Proč bych nemohla? Nemám sice křídla, ale jiným bojovníkům dorostla celá paže nebo noha.“

Metatron ale znovu zakroutil hlavou. „Nejde pouze o tvoje křídla, ale o to, co roste v tvém těle. Ten muž, co tě tu vězní, patří k přísluhovačům

Asmodea. On v tobě zanechal něco ze svého těla a to teď roste v tobě. Budeš s ním mít dítě a to ti uzavřelo cestu k nám.“

Ženiným tělem projel vztek.
„On mě znásilnil! Proč mám za
to být potrestána já?!“

Metatron rozepjal křídla a
chystal se k odletu: „Už nejsi
anděl, takže to nemůžeš
pochopit.“

Sandala na něho chtěla ještě
něco zakřičet, ale její bývalý
velitel rychle vzlétl a zmizel v
mracích. Otočila a pohlédla na
svého věznitele. Tlustý muž
čekal u otevřených dveří a
zlomyslně se na ní šklebil: „Tak
co poupátko, už tu budeš žít se
mnou až do konce svého
života, těšíš se?“ Potom ji
popadl za pravou ruku a táhl
zpět do její cely. Sandala si

tam lehla na postel a začala
plakat. Co ted ještě má?
Nemůže se vrátit domů a její
bratři a setry jí nepomůžou.
Celé roky se těšila na to, jak
porodí své děti, ale takto se to
stát nemělo. Metatron a další
andělé měli být u toho, jak
porodí dalšího bojovníka
světla. Ted měla porodit zrůdu,
která může za to, že musí žít
tady. Náhle jí v hlavě vzklíčila
myšlenka. Proč by vlastně
musela žít tady?

6. kapitola

Luciana pomalu otevřela oči. Sedla si na zem a snažila se zaostřit svůj pohled na něco konkrétního. Kolem sebe viděla jen záplavu zeleně. Otočila se a hledala letadlo. Nikde však nenašla nic podobného, ani jakoukoliv stopu, kterou by mohlo po ztroskotání zanechat. Žádná vypálená místa nebo ulámané větve. Vstala a hledala aspoň cestu - cokoliv, co by ji mohlo nějak navést. Byla zoufalá. Najednou se však usmála a připadala si hloupě - jak jen mohla zapomenout, že je čarodějka? Pozvedla ruce a začala s kouzlením, k její

smůle bezvýsledným. Zkusila formuli zopakovat znovu, ale stále se nic nedělo. Třetím pokusem se již nezatěžovala. Muselo být v okolí něco, co magii bránilo. Byla tedy odsouzena najít si cestu stejně složitě, jako by ji byl hledal obyčejný člověk.

**

O kousek dál se ve stejné chvíli probudila Anna a stejně jako Luciana i ona hledala zbytky letadla nebo jakékoliv známky jeho pádu. Chvíli jen celá rozlámaná seděla na zemi a uvažovala, jak mohl jejich létající nepřítel vyváznout bez jediného škrábance i po dvojím

nárazu do těžkého letadla. Pak se však pomalu přeměnila do své vlčí podoby, pustila stvoření z hlavy a rozběhla se lesem. Byla rychlá, ale našlapovala tiše a opatrně, aby neupoutala něčí pozornost. Protáhla se křovím, až vyšla u velké budovy, která se doprostřed lesa vůbec nehodila. Nad dvoukřídlými dveřmi z tmavě hnědého dřeva byl nápis: „Knihovna“. Anna se vrátila zpět do lidské podoby a vešla dovnitř. Překvapilo ji, že uvnitř byly spousty lidí, i když nebylo v širém okolí nic než divoká příroda. Opravdu nic nedávalo smysl. Všichni

návštěvníci byli oblečení do něčeho, co vypadalo jako kostýmy ze špatného fantasy filmu v nedaleké a nereálné budoucnosti. Nějaká mladá žena byla dokonce omotaná mnoha pásky z černé kůže. Její vnady se přitom vznášely nebezpečně blízko obličeje jakéhosi muže v obleku prošíváním zlatem. Anna prošla kolem nich a snažila se nesmát. Muž už začínal pomalu slintat. Prudce se otočila, aby ji nezahlédli. Pohled se jí zastavil na někom, kdo tady už opravdu neměl co dělat. Muže, který rozhodně neměl nikde chodit.

**

Matt si promnul krční páteř, která výrazně protestovala proti takovému bezohlednému zacházení. Pád letadla sice přežil, ale pořádně se uhodil se do hlavy. Však také neletěli vysoko a škoda na letadle nebyla tak velká, aby nemohlo setrvačností pokračovat dál. Trvalo mu pár vteřin, než se pustil do procházení lesem. Stejně jako Anna a Luciana, ani on nemohl vědět, kde se nachází. Jediným rozdílem bylo, že viděl na trosky letadla. Rychle se k nim vydal a obhlížel situaci. Stromy byly na několika metrech ohořelé a

zlámané. Zvláštní bylo, že šlo o malou plochu a oheň se nešířil dál. Stroj mohl teoreticky i vybuchnout, ale nic z toho se nestalo. Matt se sklonil ke zbytku dveří a našel tam stopy nějakého malého zvířete. Nejvíce to připomínalo vlka nebo vlkodlaka, ale bylo to menší. Rychle rukama prohledal kapsy bundy a vyndal mobil. Udělal několik fotek a rozhlédl se. Nikde nebyla cesta nebo něco jí podobného. Nakonec se vydal jedním směrem a modlil se, aby našel cestu nebo rovnou vesnici. Podle přístrojů v letadle se měli nacházet ještě v

Německu, ale po cestě přeci neměli přeletět přes žádný les... Rozhodně ne žádný, který by tohle místo připomínal. Stromy zde byly mohutné a nepochybně i několik stovek let staré. Matt z toho všeho cítil magii a to se mu rozhodně nelíbilo. Neměl po ruce Annu ani Lucianu a sám nadání na kouzla neměl. Z pádu už se vzpamatoval a rozběhl se lesem. Doufal, že brzy najde něco, co by mu pomohlo. Trvalo jen pár minut, než narazil na první zajímavost. Velkou budovu, která připomínala antický chrám. Za bílými sloupy byly mohutné

dveře z hnědého dřeva a přímo nad nimi pečlivý nápis: „Knihovna“. Matt vklouzl dovnitř a rozhlédl se, všude bylo plno lidí. Protáhl se kolem nich. Pozdravil náhodnou ženu, která byla skoro nahá - až na černé kožené pásky, který zakrývaly to nejnútnejší. Snažil se působit dojmem, že sem patří, že k okolním lidem patří. I když sám stále nechápal, jak se tady něco takového ocitlo. Les vypadal divoce a budova byla udržovaná. Lidé kolem také nepůsobili dojmem, že se prodírali mezi stromy. Matt se rozhlédl, nevěděl, co by mu budova mohla přinést. Náhle

zahlédl Annu. Dívka hleděla na nějakého muže, skoro až vyděšeně. Rychle se k ní vydal a jemně jí poklepal na rameno, aby si ho všimla. Anna sebou vyplašeně trhla, ale ve tváři se jí objevil úsměv a úleva hned jak si ho všimla.

„Proč jsi na ty lidi koukala tak vylekaně?“ zeptal se okamžitě. Anna kývla hlavou směrem k muži, kterého před chvílí sledovala: „Tamto je můj bývalý učitel dějepisu.“

Matt i po odpovědi pořád nechápal: „Proč jsi z něj tak vyděšená? Dostala jsi snad za poslední domácí úkol za pět?“

Anna se tiše zasmála, i když to znělo nuceně. Při dalším vysvětlení se jí mírně třásl hlas: „To ne, jen... Jen je už čtyři roky po smrti“.

„No teda... Sakra!“ ulevil si Matt, popadl ji za ruku a začal pomalu couvat. Museli se dostat ke dveřím, aniž by vzbudili pozornost. Nemohli vědět, jestli jsou ti lidé nemrtví, duchové, nebo něco snad ještě horšího. Rozhodně by ale nebylo bezpečné, kdyby v oné knihovně zůstali. Udělali pár kroků, když se dveře se zaskřípěním zavřely. Oba si vyměnily vyděšené pohledy a rozhlédli se okolo, ale nikdo

jiný si dveří nevšímal. Lidé dál konverzovali nebo tančili. Matt si všiml něčeho zvláštního. Po tanečním parketu kráčelo stvoření, které bylo napůl člověkem a napůl liškou. Muž měl černé vlasy, prokvetlé zrzavými pramínky. Z nich vyčuhovaly dlouhé a špičaté uši. Neznámý byl nahý, jeho hrud' byla holá, ale od pasu dolů byl porostlý rezavou srstí. Na podlahu splýval dlouhý a chundelatý ohon. Matt se ke dveřím málem rozběhl. Toho tvora opravdu nechtěli potkat. Jenže už ale bylo příliš pozdě - Lišák si jich všiml a zamířil přímo k nim. Sice svou chůzi

nezrychlil, ale i tak je snadno dohnal. Lidé kolem se před ním sami rozestupovali, aby mu uvolnili cestu.

„Musíte mi pomoci,“ zašeptal neočekávaně, když se dostal až k nim.

„Jak?“ zeptala se odhodlaně Anna. Bylo na ní vidět, že pomoc čemukoliv zrzavému by pro ni nepředstavovala žádný problém.

„Proč bychom vám vůbec měli pomáhat?“ doplnil otázku Matt, ale Anna do něj šťouchla loktem.

Lišák si nervozně olízl rty a zašeptal: „Moje sestra vzala mou perlu a ovládla mě. To já

jsem vytvořil Knihovnu i les
okolo. Dal jsem život
pozorovatelům, aby unášeli lidi,
co se přiblíží příliš blízko."
„Proč jste to udělal?" zeptal se
Matt. "Takže to vy máte na
svědomí náš pád?"
Lišák rychle zakroutil hlavou.
„Perla moci, kterou ukradla má
sestra, drží mou kouzelnou
moc. Zotročila mě s ní a nutí
mě k tomu všemu. Já nikdy
nechtěl zabíjet lidi. Ani nevíte,
jak mě tím trápí. Nikdy jsme
spolu příliš nevycházeli,"
vysvětloval smutně. Hlas měl
hluboký a jemný.

Matt konečně kývnutím souhlasil. „Pomůžeš nám potom ven z lesa?“

Lišák okamžitě souhlasil.

„Samozřejmě. Udělám ještě víc," doplnil.

„Jak to myslíš?" zeptala se Anna

„Jsi těhotná a tvé dítě má velkou moc. Jeho otec se po porodu dostane do našeho světa. Já můžu dítě ochránit. Pokud neodejde z tohoto lesa, démon nad ním nemá moc," pronesl moudře.

Anně se náhle v očích zaleskly slzy. „Já nemůžu odejít od Matta. To tu mám svoje dítě jen tak nechat?“

Matt s tvrzením nesouhlasil:
„Mohla bys tady na čas zůstat.
Zneškodníme démona a
přijdeme pro tebe. Můžeme
sem přeci i na návštěvy.“
Potom se rychle otočil k
Lišákovi: „Nebo ne?“
Ten klidně přikývl. „Do lesa se
dostanete kdykoliv.“
Anna ale nesouhlasila.
„Nemůžu od Matta odejít. To tu
své dítě raději nechám!“
odvětila emotivně a na chvíli se
odmlčela. "Jak ale máme
porazit tvou sestru?" zeptala
se. Lišák se usmál. Byl tak
ještě pohlednější a
sympatičtější, i když jeho
vyceněné zuby vypadaly

opravdu nebezpečně a
každého, kdo má aspoň trochu
rozumu, by od interakce s ním
odradily. „Musíme se dostat k
její perle.“

7. kapitola

Luciana se našťvaně prodírala lesem. To okolo nebylo nic, než samé stromy? Mohl být ten les nekonečný? Doufala, že ne a že brzy dojde k jeho okrajům. Pokračovala v cestě a nakonec v dálce opravdu uviděla stín nějaké stavby. Před jejíma očima pomalu vyplula budova, která vypadala, jako by pocházela ze starověké Číny. Nebo alespoň přibližně z těch míst. Střecha připomínala vlny na moři a zdi byly z červeného a černého dřeva. Dvojitě bambusové dveře vyplněné jakýmsi poloprůhledným materiálem byly zdobeny

obrazy ptáků a draků. Luciana došla až k nim a opatrně je otevřela. Vešla dovnitř a ocitla se v dlouhé chodbě, na jejímž konci bylo vidět slabé světlo. Pokračovala dál a minula sochy dvou samurajů. Jejich meče byly výhružně zdvižené. „Co ty tady děláš?“ Ozvalo se za ní tiše a ona málem dostala infarkt.

**

Matt hleděl na dlouho postrádanou společnici. Luciana se držela u srdce a vypadala opravdu vyděšeně. „Proč se tak lekáš? To nemáš čisté svědomí?“ Popichoval ji. Ona si jen odfrkla: „Tohle byla

první budova, kterou jsem po dlouhé době viděla. Takže je snad pochopitelné, že mě vyděsí šeptání za mými zády."

„Je to domov kitsune. Máš pravdu, že kdybys tady nějakou našla, zabila by tě."

„Odkud tohle víš?" zeptala se ho rychle. Uklidnila se dost na to, aby jí celý výlet do lesa připadal už jen jako zlý sen.

„To já mu to řekl," ozvalo se z chodby. Ze stínů k nim přistoupil Lišák a jeho nažloutlé oči se pobaveně zajiskřily. Luciana se zatvářila naštvaně, což Mattovi připadalo trochu zvláštní. Nemělo ji takové stvoření spíše překvapit než

rozzlobit? Zнала snad kitsune tak dobře, že jí už nepřipadali podivní? Pokud však o jejich existenci věděla, čím ji mohl jen pohled na jednoho z nich vyvést z míry?

Čarodějka sežehla stvoření pohledem, který by byl sám o sobě schopným založit lesní požár: "Co máme tedy udělat, abys nám pomohl?"

Tahle otázka připadala Mattovi ještě podivnější. Takže tyto tvory určitě znala, ale nejen to, možná se znala přímo s Lišákem. Rozhodl se v tom v tu chvíli moc nepřítvat a raději se místo toho zahleděl na Lišáka. Čekal na jeho odpověď. On jen

několikrát švihl ohonem a dal se do vysvětlování plánu, jak ukradnout jeho sestře perlu. Luciana si vše bez jakéhokoliv většího projevení zájmu vyslechla. Občas párkrát přikývla ve znamení, že vše chápe a jakmile Lišák skončil s vyprávěním, vydali se již tentokrát všichni společně na nebezpečnou cestu. Chodbou se dostali k menším šachtám, které tu postavily nymfy. Nymfy byly malé víly, které kitsune kouzly donutili k otročení v podivném lese. Lišák sice již před několika měsíci zjistil, že staví prakticky palác v paláci a jeho sestra tím pádem zná jen

polovinu svého vlastního domova, ale rozhodl se jí toto malé tajemství neprozrazovat. Cítil, že by se mu jeho znalosti mohly jednou hodit. Rukou odsunul zábranu, která vypadala jako pevná zeď, i když to bylo jen zdání. Zástěna ve skutečnosti vážila jen tolik, kolik obyčejné tenounké hedvábné plátno. Protáhli se do úzké chodbičky a v pološeru se pustili do pochodu. Anna několikrát na kluzké podlaze skoro upadla. Nymfy totiž většinu času létaly a nevšímaly si toho, že kamenná podlaha chodeb se již leskne jako zrcadlo. Tomu se stalo nejen

kvůli používání kouzel při tvorbě stavby, ale také mnohaletým hojným využíváním chodeb. Nakonec se dostali až k dalšímu východu. Tam se Lišák zastavil a upřel své jiskřivé oči na Matta. "Teď už vás nemohu dál doprovázet. Musíte perlu ukrást bez mé pomoci." "Proč bys nemohl jít dál?" zeptal se Matt. Naštvalo ho, jak si nechal některé informace pro sebe. Nechystali se snad s Annou vejít přímo do pastí? Lišák se jeho hněvem nenechal vyvést z míry. Místo dohadování klidným hlasem vysvětlil: "Má sestra se proti

mé osobě pojistila. Zakázala mi přístup do sálu s perlami a já se musím jejím přáním řídit. Ač chci, nemohu ji zradit."

Matt tiše zanedával a vydal se tedy do sálu sám. Byl zdobený tak bohatě, jako by tam vybuchla papírová bomba.

Všude byly nádherně pomalované lampiony i jiné podivnější a dokonce propracovanější ozdoby a s nádhernými a drahými kameny vykládanými sochami po celém obvodu místnosti se ani výzdoby největších římských katedrál nemohly porovnávat. Uprostřed toho všeho byl podstavec, na kterém stály dvě

zářící koule. Matt udělal jen tři kroky, než se vzduch kolem oltáře dal do pohybu. Objevila se Lišákova sestra. Vysoká žena, v jejímž obličejí by mnozí viděli spíše upírku než lišku. Její bledá pleť kontrastovala s tmavým oblečením a sytě černými vlasy. Za jejími zády se míhaly liščí ohony porostlé černými chlupy s občasným lehkým, stříbřitým odleskem. Nezdržovala se vyptáváním a lадně skočila. Matt věděl, že žádné zbraně na ni nemají vliv. Místo toho si svlékl bundu a začal se měnit. Jeho tvář se protáhla a ruce začaly růst. Nečekal, až bude proměna u

konce. Zaútočil rychle a okamžitě. Kitsune se první ráně vyhnula, ale potom jí Mattovy drápy přejely přes krk. Pár kapek její krve tiše dopadlo na mramorovou podlahu. Nebyla raněna těžce, ale Mattův úder ji oslabil. Toho využila Anna a rozběhla se pro perlu. Kitsune zavřeštěla a pozvedla ruce, aby si pomohla magií. To už se však do boje vložila i Luciana a jednoduše ji praštila po hlavě soškou, kterou sebrala po cestě. Na obyčejného člověka, snad dokonce i upíra by takový útok byl velmi účinný, avšak v ní jen vyprovokoval větší vztek.

**

Anna popadla perlu. Chtěla si ji prohlédnout, ale když slyšela řev kitsune, hodila bílou kouli přes celou místnost až ke vchodu do chodby, kde stál Lišák. Ten do sálu vkročit nemohl, ale Annin přesný hod s vítězoslavným výkřikem chytil. Jeho sestra se v tu chvíli otočila zády k Mattovi, připravena bojovat s Lucianou. To lovcí stačilo, aby jí jediným plavným pohybem usekl hlavu. Její vlasy zavlály ve vzduchu. Naleštěnou podlahu i nejbližší stěnu okamžitě pokryla rudá krev. Lišák vešel, pozvedl perlu nad hlavu a ta se rozzářila

bílým, až oslnivým světlem. Po několika vteřinách zmizela z jeho dlaně a opět se stala částí jeho těla. Matt vrátil meč na stěnu. Nedělal si starosti s tím, že byl pořád zkrvavený. Otočil se k novému pánu lesa a stručně pověděl: "Tohle je tedy konec. My se můžeme vydat na cestu dál."

Lišák přikývl a natáhl k němu ruku. Svíral v ní malou hůlku z nažloutlého dřeva. "Tohle je dar, který bude již navždy upomínkou našeho přátelství." Matt si hůlku vzal a opatrně ji zasunul do kapsy. Chtěl ještě něco dodat, ale ticho náhle protrhl zoufalý výkřik. Anna se

opřena o zeď pomalu sesouvala k zemi. Lišák se dal do běhu k ní. "Bude rodit, musíme jí pomoci!" Zavolal na ostatní.

"Vypadám snad jako zdravotní sestřička?" špitla Luciana směrem k Mattovi. Lišák její poznámku přehlížel a jen se podíval na Matta, který jen prohodil: "Vůbec nevím, co dělat. Musel bys mi dát pokyny."

Kitsune jen něco zabručel a poodkročil, když se u Anny objevil bílý kouř. Začal utvářet mlžné postavy, které se rozestoupily okolo dívky. Nejvíce připomínaly lidi, až na

velká blanitá křídla a rohy.
Několik démonů dívku
podepřelo. Další postava, která
díky obnaženým ňadrům byla
skoro jistě ženského pohlaví,
pomalu pomáhala Anně přivést
dítě na svět. Matt i jeho
společníci jen vše z dálky
pozorovali.

"To může přijít i otec dítěte?"
zeptal se Matt. Luciana ale
zakroutila hlavou: "Tohle je jen
iluze, ve skutečnosti je na to
Anna sama. Její učitel jí ale
chtěl dodat odvahy." Potom už
jen sledovali porod, a když
postavy zmizely, zabalili dítě do
teplé deky.

8. kapitola

Všichni se sešli v jedné z nádherných komor paláce, aby probrali nastávající situaci.

Matt netrpělivě klepal prsty o opěradlo křesla, ale nebyl nikdo, kdo by ho zastavil.

Luciana již všem dlouze kázala o všech důvodech, proč by se Anna dítěte měla zbavit. Anna se vyčerpaně choulila na svém místě a k tělu si tiskla svého synka. Sice jí všichni magií pomohli, aby se rychle zotavila, ale i tak byla vyčerpaná.

"Chceš tu tedy opravdu své dítě nechat?" zeptal se jí znovu Lišák.

Dívka se pokusila o úsměv, ale vyšla jí z toho jen křečovitá grimasa: "Musím to udělat, je to - ..."

"Je to to nejhorší, co mu můžeš udělat!" vyštěkl najednou Matt a dokončil větu za ni, ani ji nenechal domluvit. Luciana po něm vrhla utrápený pohled, jako by se ho chtěla zeptat, jestli se nezbláznil.

Rychle ale vykouzčila shovívavý úsměv, aby ho ještě více nenaštvala: "Nevíš ani zdaleka všechno. Tohle není to stejné, jako u tvé dcery. Anna se pro své dítě brzy vrátí. Já sice hlasovala pro zabití té příšerky..." Anna temně

zavrčela a oči jí při těch slovech zčernaly. Luciana dělala, že nic neslyšela a pokračovala dál... "Ale teď je dítě naživu a my se o něj postaráme." Matt nesouhlasil: "Nikdo neví, kdy se zbavíme všech příšer. Celý svět je jimi zaplavený a stále se celá situace jen zhoršuje." Anna celou diskuzi uzavřela, když se zvedla a předala dítě Lišákovi. Tím jednání skončilo a oni mohli vyrazit. Matt se na okamžik zamyslel: "Naše letadlo se zřítilo, je zničené a nepoužitelné. Jak se máme rychle a bezpečně dostat z lesa a do New Yorku?"

"To nebude problém," prohlásil Lišák vyrovnaně.

Matt však zakroutil hlavou: "My nemáme tak velkou kouzelnou moc jako kitsune. Luciana s Annou sice umí otevírat portály, ale jsou nestabilní a hodně nespolehlivé". Luciana se po jeho slovech zatvářila podrážděně, ale nemohla mu odporovat.

Lišák jen přikývl a usmál se: "Ta hůlka, kterou jsem ti předal, umí otevírat brány v čase i prostoru. Ty budou daleko spolehlivější než jakákoliv jiná magie."

Matt se již chystal podat amulet Lucianě, ale kitsune ho rychle

zastavil: "Musí ji používat
jedině její majitel, taková jsou
pravidla."

Matt nervózně přešel pohledem
po všech přítomných, potom
zamířil hůlkou do prostoru a
soustředil se. Pár vteřin se
nedělo nic, ale potom se
vzduch zatetelil a vynořil se
oblouk z namodralého světla.
Všichni se rozloučili s Lišákem
a vešli do brány s výrazy
odsouzců na smrt. Co si
vlastně ten Lišák myslel, když
dával hůlku Mattovi? Právě on
byl tím prvním, kdo se vynořil
na druhé straně portálu.
Nejdříve se lekl, protože hleděl
do očí drakovi. Když však ve

tmě rozeznal více, zjistil, že se jednalo pouze o velmi zdařilou sochu. Zaklel a otočil se k Lucianě a Anně. Obě už vystoupily z portálu a rozhlížely se kolem sebe. Okolí nabízelo opravdu zajímavou podívanou. Vysoké vícepodlažní budovy byly osvětlené více než jakýkoliv Vánoční stromeček. Lidé pomalu bloumali ulicemi, nebo rychle utíkali za svými vlastními záležitostmi. Do toho všeho tu ještě byla kličkující auta a smršť dalších, neidentifikovatelných zvuků. Matt si jako první všiml i něčeho jiného. Mezi lidmi se pohybovalo i několik

ozbrojených vojáků. Na sloupech veřejného osvětlení visely letáky, které varovaly před upíry, ale například i opravdovými draky a bazilišky. Mezi obchody se značkovým oblečením byly i pomůcky pro okultismus. "Jak máme najít nějakého upíra?" Zeptala se Anna

"Dej si inzerát, když tě nic jiného nenapadá," navrhla s úšklebkem Luciana. Matt jim nevěnoval pozornost a sledoval plánek města, který našel na zastávce autobusu. Za pár vteřin to vzdal a vytáhl mobil.

"Podělíš se s námi o to cokoliv, co tu provádíš?" Navrhla Anna. Matt zamával mobilem a vyrazil dopředu. Po pár krocích prohodil: "Lovím Wi-Finu."

"To je co za potvoru?" Zeptala se Luciana. Tentokrát to byla Anna, kdo se pobaveně zašklebil: "To je připojení k internetu."

Luciana jen přikývla a dál neříkala už raději nic. Matt místo vysvětlování vyrazil a zastavil až před velkou bílou budovou.

"Márnice! Děláš si srandu?!" křikla na něj Anna, která šla pár kroků za ním.

"Všude se probouzejí nemrtví, jen tady se ještě nic nestalo. Proč myslíš?" odpověděl Matt. "Jak všude?" zeptala se Anna. Muž jí místo odpovědi ukázal mobil. Články byly pořád o tom samém dokola. Všude se probírali mrtví k životu, doslova všechny hřbitovy náhle ožily. "Hledal jsem upíry a našel jsem místo toho tohle. Nám se hodí, ale těm lidem tady asi skončil čas klidu." "Pořád se nechytám," řekla Anna. "Upíři musí někde pít krev. A tahle márnice by logicky za stávající situace měla být bez

mrtvol. Podle internetu je však stále v provozu."

Potom zaklepal na oprýskané dveře a pár vteřin počkal.

Nestalo se vůbec nic a nic ani nenaznačovalo, že by se to mělo v brzké době změnit.

Luciana se natáhla a prostě dveře otevřela. "Bylo odemčeno, tak proč bychom na něco měli čekat?"

Pomaloučku překročili práh a vešli do bílé zářící chodby. Všude byla cítit dezinfekce.

"Zdržovali by se upřímně hygienou?" Zeptala se opatrně Anna.

"Ano, pokud by chtěli zachovat zdání, že se tu nic nezměnilo."

Odpověděl Matt a připravil si pistoli.

Proplížili se chodbou, až k proskleným dveřím se zlatým, zdobným nápisem: "Vítejte v nebi."

"To se povedlo." Řekla Luciana a rychle dveře rozrazila. Proti nim se objevil malý mužík s velkými brýlemi, díky kterým připomínal masařku. "Kdo jste?" zeptal se podrážděně a zamával na ně useknutou lidskou rukou.

"Jsme od FBI a hledáme jednoho podezřelého," vyhrkl Matt okamžitě. Zněl sebevědomě a to mu dodávalo na přesvědčivosti.

"Jestli hledáte doktora, tak ten tu není. Já jsem pouze asistent."

"Doktor? Jaký doktor?" zeptala se Luciana.

"Jen doktor, neznám jeho jméno." Odpověděl muž a položil useknutou rukou na jeden ze stolků z nějakého stříbrného kovu.

"Co jste tu tedy dělali? Standardní provoz márnice asi nevypadá takto," prohodil Matt a rukou neadresně ukázal na nosítka, která byla plná přikrytých těl.

"Tohle je na nic!" vyštěkla netrpělivě Luciana. "Upíři

zvednou ruku!" zavolala hlasitě.

"Cos od toho očekávala?" odfrkla si Anna.

"Tohle!" vyhrkl Matt, sám překvapený, a popadl ji za ramena. Jediným pohybem ji obrátil a ona viděla, jak jedena z mrtvol zvedla ruku do vzduchu, jako když se žák hlásí ve škole, aby mohl odpovědět na otázku. Potom se bílé prostěradlo svezlo stranou a před nimi stál nahý muž. Jeho sytě zrzavé vlasy byly v kontrastu s mrtvolně bledou kůží. Snažil se postavit, ale jeho pohyby byly pomalé a

malátné. Asistent Doktora v tu chvíli spěšně zmizel v chodbě. Matt popadl upíra a donutil ho, aby si sedl na židli, která stála hned vedle. Muž se pomalu nadechl a zachroptěl.

"Kde najdeme královnu?!"
vyštěkl lovec a dál upíra držel. Muž se znovu nadechl a otevřel ústa. Mezi špičatými zuby něco chybělo. Neměl jazyk. Upír nemohl říct ani slovo. Luciana zaklela a vzala ze stolu papír a pero. Upír na ni nejdříve hleděl s překvapením, jako by ty věci ani nepoznával. Potom však přikývl a začal psát.

Matt si přečetl krasopisný vzkaz: "Jste blázni, nic vám neřeknu."

Náhle upír skočil dopředu a napřáhl se po Anně. Dívka vyjekla, ale byla natolik překvapená, že nestihla uskočit. Matt reagoval duchapřítomněji než ona, zamířil a vystřelil. Kulka prolétla nemrtvému hlavou. Rezavé vlasy obarvoval tmavý, rudý pramínek poslední krve, která mu ještě zbývala, a on klesl k zemi.

"Co uděláme teď?" zeptal se lovec klidným hlasem, jako by před chvilkou nikoho nezastřelil.

Anna ho probodla pohledem.
"Těžko říct, když jsi zabil
jedinou bytost, která nám tady
mohla dát nějaké informace,"
konstatovala mrzutě. Matt se jí
už už chystal oznámit, jak by
právě ona dopadla, kdyby
upíra nezastavil, ale to už se
slova ujala Luciana: "Zkusíme
ty papíry tady." Ukázala na
jeden ze stolků, na kterém
opravdu ležel stoh popsaných
papírů. To byla jejich poslední
možnost. Už nemohli doufat,
že by vstal nějaký druhý upír.
Asistenta nechali utéct, ten jim
byl také k ničemu. Všichni tři
začali prohledávat dokumenty
a nakonec to byl Matt, kdo

něco našel. S pomocí internetu zjistil, že se jedná o adresu staré a velmi luxusní budovy. Místo jako stvořené pro upíry. Dokonce se nacházelo i v blízkém sousedství márnice. Mohli tedy okamžitě vyrazit.

9. kapitola

Matt, Luciana i Anna zastavili před něčím, co vypadalo jako menší zámek. Opravdu se to nehodilo k okolním budovám, velkým mrakodrapům a obchodním domům. Luciana se opět nezdržovala klepáním a

otevřela. Společně vešli dovnitř a ocitli se v chodbě obložené tmavým dřevem. Jejich kroky tlumil tlustý rudý koberec. Cestou nahlíželi do různých pokojů, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by tu vůbec někdo žil. Štěstí měli až v páté místnosti, kde byl pokoj kompletně bez nábytku, až na čtyři otevřené rakve. Upíři tu tedy opravdu žili. Otevřeli poslední dveře a našli to, co celou dobu hledali. Matt rychle pozvedl pistoli a zamířil s ní na upírku s dlouhými černými vlasy. Její tělo bylo zahalené do temně rudého oděvu. Lovec čekal všechno možné jen ne to, že

jej upírka přivítá s úsměvem a s pozvednutýma rukama; jako by ho chtěla obejmout. "Vítám tě v našem skromném domě. Mé děti jsou bohužel na lovu, ale myslím si, že jsi už některé z nich potkal. Jinak bys sem asi opravdu nenašel cestu." Matt žasl nad jejím úsudkem, který byl až podivně přesný. "Řekl ti o nás nějaký slídlil a ty se tady snažíš dělat chytrou." Upírka se rozesmála a sní i Anna a Luciana, které přišly do místnosti právě včas, aby slyšely větu svého společníka. "Jsi až moc drzý na to, s kým mluvíš." Pousmála se upírka a tleskla. "A ty jsi jen parazit,

který musí vysávat sílu z lidí, aby umožnil svou existenci," odvětila Luciana. "Jako by snad vlkodlaci byli něco lepšího," vyprskla okamžitě černovláska a vycenila své ostré zuby. Potom se ale uklidnila a pokračovala dál: "Naštěstí ne všichni vlkodlaci jsou stejného názoru. Doktor nám naopak pomáhá, bez něj bychom se nikdy nedostali tak daleko." "Nehraj si s námi! Co je ten vlkodlak zač?" zeptal se jí Matt. Upírka se ušklíbila: "Proč vás on zajímá, ale v mém případě jste se ani na jméno nezeptali? Jsem Ariana, pokud by vás to zajímalo.

Doktorovo jméno neznám,
takže ani vám by
pravděpodobně nic neřeklo."
Matt pozvedl zbraň a namířil
přímo na ženinu hlavu: "Řekni
nám, co plánujete, a nezabiju
tě." Upírka stále s úsměvem
přikývla: "Nemám ani jinou
možnost, než vám na vše
odpovědět. Doktor a já jsme
společně vytvořili hybrida.
Stvoření, které v sobě spojuje
přednosti vlkodlaků a upírů.
Tento svět se stává opravdu
nebezpečným a my
potřebujeme něco, abychom se
chránili." Najednou se ozvala
rána a ženina hlava
explodovala. Zdi postříkala

krev a zbytky mozku, které potom líně stékaly na tmavou podlahu. Luciana se prudce otočila k Mattovi a vlepila mu pořádnou facku. "Řekl jsi, že ji ušetříš!" Lovec se ušklíbl a mnul si tvář. "Přeci tu pijavici nenecháme žít. Slyšela jsi, co mají v úmyslu. Teď musíme najít toho doktora, určitě bude tady v budově."

Všichni se vydali rozlehlou vilou, kde si upírka vytvořila útočiště. Cestou míjeli otevřené rakve a v jednom pokoji viděli i hromádku kostí. Nakonec došli až k železným dveřím, které se ke starodávnému zařízení moc nehodily. Znamení toho, že

jsou u cíle. Matt otevřel a jako první vešel do laboratoře. Zády k nim stál muž s černými vlasy. Na sobě měl dlouhý plášť z bílé kůže, který ho chránil před újmou. Lovci připadal povědomý. Nejdříve si ale odkašlal a čekal. Muž nejdříve dodělal svou práci, zavřel nějakou železnou krabičku a až potom se otočil. Velmi povědomou tvář zbrázdil krutý úsměv. "To ty jsi doktor?!" vyštěkla překvapeně Luciana. Fenris přikývl: "Chtěl jsem, aby to bylo překvapení. Nu, podle vašich tváří se mi to i docela povedlo."

**

Sandala seděla na posteli a přemítala nad svými možnostmi. Už před ním jí bylo jasné, že se musí nějak zachránit, ale vázalo se to na příchod jejích sourozenců. Její tělo bylo pořád ještě slabé a ona neměla sílu na to, aby se sama zachránila a uprchla. Sedla si na tvrdou zem a zaposlouchala se do svého těla. Již dříve si všimla energií, které zmateně probíhaly jejím tělem, ale přičítala to zranění a později ještě špatnému zdravotnímu stavu. Nyní věděla, co se s ní děje. Její tělo by již nabylo nových sil, ale

klíčila v něm nemoc, jako nádor tam rostlo dítě jejího věznitele. Náhle se jí povedlo pocítit energii té věci. Sáhla si rukou na záda a snažila se nahmatat zbytky křídel. Sice je našla, ale nějak se změnilo, místo jizev tam bylo něco tvrdého a ostrého. Spustila ruce a znovu se zaposlouchala do svého nitra. Snažila se probudit své síly a zničit tu věc v sobě. Jejím tělem projela prudká bolest, zkroutila se na zemi a zakřičela. Její páteř začala pálit, jako by byla v jednom ohni. Zmítala se na zemi a vykřičela všechnu bolest. Náhle roztáhla svá

křídla a strnula. Kde se vzala křídla? Metatron přeci řekl, že jí nepomohou pomoci. Ohlédla se a zalapala po dechu. Nespatriła bílé peří, ale šedé kosti a černé blány. Zamávala jimi a vznesla se do vzduchu. Přesně v ten okamžik se rozlétly dveře a vešel její věznitel. Jejím tělem problesklo čiré zlo a ukázala na něj prstem, až teď si všimla, že jí zčernaly nehty. Kněz zakřičel bolestí a vzplál plamenem. Jeho zoufalý křik jí na tváři vyčaroval zlomyslný úsměv. Konečně se její magie vrátila a ona se může všem pomstít. Prolétla dveřmi a cestou

zapalovala vše, co se jí
přípletlo do cesty. Dolétla až k
vnitřnímu dvoru, kde mluvila s
Metatronem. Už to ale nebyla
překážka. Vzlétla nad střechu a
rozlétla se k blízkému lesu.
Sandala již zemřela, teď se
zrodila Smrtonoška.

10. kapitola

Matt se podíval na rozbořený
dům před sebou. "Co se v tu
dobu dělo na zemi?" Luciana
se zasmála: "To bys měl spíš
vědět ty. Vypadá to tady zhruba
na konec války, ne? Té druhé
světové, třetí začala až v roce
2020."

Potom zamířila hůlkou na bránu, která zprvu zprůhledněla a nakonec se úplně vytratila.

"To bychom měli raději zase zmizet, nebo na nás spadne nějaké letadlo."

Matt se zamračil. "S námi se ti nic nestane. Jestli se bojíš, můžeš jít jinam, nikdo tě tu nedrží." Neunikl mu její pobavený úsměv, takže vstal a místo dalších hádek se vydal na průzkum. Všichni tři prošli starým domem a našli mohutný, železný poklop. S pomocí kouzel jej elegantně zvedli a spustili se do úzké chodby.

Anna rukou sáhla na betonové stěny. "To vypadá jako nějaká úniková cesta. Jak ta válka vlastně dopadne?" Matt se na chvíli zamyslel. Nějaký Adolf Hitler, který ji celou vedl, měl být nakonec zastřelen, pokud si vše správně pamatuje. Nebylo někde napsané, že unikl a dlouhé roky se schovával? Třeba za tyto spekulace mohla právě jejich výprava, která minulost, ve které se právě nacházeli, změnila. Anninu otázku raději ponechal bez odpovědi. Chodba končila u dalších dveří. Matt, první v jejich zástupu, je otevřel a po tmavé chodbě se

rozlilo světlo. Luciana se s podivným úsměvem rozhlédla.

"Tady jsem už jednou byla. To mě málem zastřelili!"

"Cože?" Vyhrkla Anna. "Co tu chcete? A jak se TAHLE ženská vůbec mohla opovážit vracet?" ozvalo se za nimi jako na zavanou. Všichni tři se s leknutím otočili a uviděli menšího muže s charakteristickým, chaplinovským knírkem.

Luciana se zkusila usmát. "Jen projíždíme." Odvětila na oko klidným hlasem. Chtěla mluvit dál, ale Matt jí jediným pohybem ruky umlčel.

Tentokrát to byl Hitler, kdo se pobaveně usmál. "Mí spojenci umí hodně věcí a zjištění nechtěné návštěvy k nim také patří." Dveře místnosti se otevřely a dovnitř vešel podivný tvor, kterého všichni bohužel moc dobře znali. Vlkodlak prošel kolem nich a zastavil se až u Hitlera. Luciana se ušklíbla: "Tak tohohle Žeryka už odněkud znám." Matt udělal krok k ní a lehce ji praštil loktem do boku. "Tak my tedy půjdeme a budeme dělat, že jsme se vůbec nepotkali," usmál se a byl připravený odejít. Hitlerovy se roztřáslly

ruce a dal se do hlasitého smíchu.

Anna vytasila pistoli a vystřelila, vlkodlak byl až moc nebezpečný a nemohla jej nechat ve výhodě. Najednou se stalo až moc věcí naráz. Matt náhlého světla zbraně využil a popadl obě ženy. Strhl je blíže k průchodu do chodby, kterou se hned vzápětí rozběhl za nimi, zpátky do rozbořeného domu. Proběhli až k dalšímu průchodu a zůstali stát na místě. Ztratili se.

"Jak se máme vrátit domů?"
Řekla nahlas Anna a tím položila úplně zbytečnou otázku. Nikdo jí totiž nemohl

odpovědět. Místo toho se chodbou, ze které právě přišli, rozlehl hlas: "Zabít! Všechny tři okamžitě zabít!" Oni se jen dali do běhu. Nic jiného jim nezbývalo, neměli se kde schovat. Ozval se výbuch, který otřásl celým prostorem. Starý dům nad jejich hlavami se zhroutil.

Matt si oddychl a sedl si na zem. "Tak to ta bomba spadla přesně v pravou chvíli." řekl jen. Anna s ním ale nesouhlasila. "To nevypadalo jako náhoda, ani to nemohla být žádná bomba. Exploze šla zevnitř." Luciana se po ní překvapeně podívala. "To

myslíš, že nám někdo pomohl?" "Jasně!" vyhrkla místo rychle Anna. Matt jen zakroutil hlavou. "Nevěřím tomu. Pokud je to ale pravda, pak se náš zachránce určitě brzy objeví sám."

**

Všichni tři procházeli troskami budovy a snažili se něco najít, každý měl jiné priority. Matt tiše hledal cestu. V hlavě mu vířily tisíce myšlenek. Ten výbuch opravdu vypadal divně. Ale ten, kdo za ním stál, jim nemusel nutně pomáhat. Měl je výbuch zabít? Znovu se dostali do chodby, která záhadně vydržela. Už tu nebyl ani Hitler,

ani vlkodlaci. Místo toho našli odbočující chodbu, které si předtím nevšimli. Protáhli se do ní, přelezli přes nějaké bedny a šli dál. Chodba stále klesala a zanedlouho se její stěny změnily a spíše připomínaly přírodní jeskyni. Jejich cesta skončila ve velkém sále, který byl téměř prázdný. Až na Hitlera, který stál u malé měděné nádrže s vodou. Pomalu se k nim otočil.

"Naše setkání už přestávají být zábavná. Doufal jsem, že jste mrtví. Ale nakonec... Proč byste se nemohli podívat i na naše nové přátele?" Pokynul rukou. Matt prošel kolem něj,

až zastavil u velké nádrže.
Zalupal po dechu a naznačil
Anně, aby šla blíž. Ve vodě
leželo něco podobného
člověku, až na to, že to mělo
hnědou kůži a vyceněné
tesáky.

Hitler se ujal vysvětlování.
"Před několika lety mě poprvé
navštívili vlkodlaci. Hledali
místo, kde žije velké množství
lidí, aby je mohli použít. Já jim
ale nabídl ještě více. Dal jsem
jim možnost, vylepšit svůj druh
a stvořit křížence. Společně s
mými lidmi jsme je vylepšili.
Vyčkejte několik minut a
můžete se seznámit. Hned

poté se stanete jejich prvním krmením."

Matt se rozhlédl po hale.

Luciana mu ukázala hůlku, která jemně zářila. Mohli odejít.

Ještě museli zastavit toho šílence před sebou. Anna vytáhla z kapsy nějaký malý předmět a blížila se s ním k Hitlerovi, který byl otočený zády a vůbec si jí nevšímal.

Došla skoro k němu, když se ozval ostrý hlas: "Už jsme připraveni."

Anna sebou škubla a podívala se na malého muže, který nerušeně prošel vedle ní, aniž by si jí vůbec všiml. Hitler zmáčkl na nádrži nějaké

tlačítko a voda začala bublat. Hnědé stvoření se dalo do pohybu. Jedna z jeho rukou vylétla z vody a chytila se okraje nádrže. V tu chvíli se jeho nahota zakryla něčím, co připomínalo brnění. Matt si všiml, že jsou to jednotlivé destičky, vrostlé přímo do masa. Stvoření pomalu vylezlo ven a napřímilo se. Na výšku mělo skoro dva metry. Hitlerovi se opět roztráslly ruce a pomalu se otáčel k trojici lovců. "Vypadá to, že se nám vše povedlo," řekl s úsměvem a ani nečekal na jejich reakci. Do místnosti vešli další vlkodlaci a chtěli je obklíčit. Matt ale rychle

vytasil pistoli. Místo obrany před vlkodlaky však vystřelil jen jednou, přímo na Hitlera. Přesně v tu chvíli něco nad jejich hlavami vybuchlo a ozvalo se velké množství hlasů. Hitler vypadal náhle vyděšeně.

"Musíme rychle do našeho úkrytu v USA. Přeneste všechny plány," vyštěkl, dodal ještě pár nesrozumitelných slov a rozběhl se pryč. Matt jen zůstal překvapeně stát na místě. "Minul jsem, nebo je neprůstřelný?" Luciana ho popadla a táhla ho ven. Strop haly se začal bortit. Trojice do dveří téměř skočila. Anna se

rychle dostala ke dveřím. V tu chvíli se ale znovu rozlétly a do chodby vešel jeden z kříženců. Matt po něm hned vystřelil, ale stvoření na to nijak nereagovalo, místo toho udělalo krok dopředu a natáhlo ruku. Luciana ho nakopla, čímž ho donutila udělat tři kroky dozadu a dostala ho tak ven z budovy. Ze zdi se uvolnil velký kus skály a spadl přímo na něj. Matt se dostal i s ostatními do bezpečné vzdálenosti. Otočili se a hleděli na rozpadající se budovu. "Kdo nám pomohl?" zeptala se Anna, celkem zbytečně. Nikdo jí totiž nedokázal odpovědět.

"Chtěla bych vám něco říct..."
začala ostýchavě Luciana.
Matt se k ní otočil s úlekem -
asi jakoby mu řekla, že bude
mít svatbu se žirafou. Nikdy
nezažil tento styl jejího
chování. Jeho přítelkyně se
dvakrát nadechla, než řekla:
"Musím vás opustit." Anna na
ni hleděla s tichým údivem.
„Proč?“ zeptal se jí okamžitě
Matt a snažil se odpověď zjistit
z výrazu její tváře. Ta však,
stejně jako samotná Luciana,
nic neříkala.
„Vlkodlaci jsou teď zranitelní.
Musí je vést někdo, kdo
nebude chtít zničit lidstvo."
Vysoukala ze sebe po chvíli.

Oba s ní jen tiše souhlasili.
Fenris se neustále vracel a stále představoval nebezpečí, nejen pro lidstvo. Luciana se pohledem zastavila na lovcí. Jediný pohled někdy dokázal říct víc, než sebeemotivnější projevy. Otočila se a bez dalších zbytečností odešla. Matt chtěl něco zakřičet. Možná za ní, možná jen křičet zoufalstvím.
"Ahoj zlato, nepotřebuješ pomoci?" ozvalo se za ním a rázem odsunulo všechny jeho myšlenky do pozadí.

